

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Sa/32/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018201115
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Naď
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7018201115.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudca JUDr. Pavol Naď, v právnej veci žalobkyne: J. C. I., narodená XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti B. B. A., bez dokladov totožnosti, toho času umiestnená v Ú. D. Q. D. V., R. XX, E., za účasti maloletého syna žalobkyne: L. U., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť B. B. A., bez dokladov totožnosti, zastúpení Centrom právnej pomoci, týka sa Kancelárie Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru Úrad hraničnej a cudzineckej polície Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, Bitúnkova 8, Nové Zámky, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo 06.12.2018 o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-64-009/2018-AV z 28.11.2018, takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, Bitúnkova 8, 940 01 Nové Zámky č. PPZ-HCP-BA12-64-009/2018-AV z 28.11.2018 týkajúce sa žalobkyne: J. C. I., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť B. B. A., bez dokladov totožnosti a maloletého syna žalobkyne: L. U., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť B. B. A., bez dokladov totožnosti a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II./ V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III./ Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

odôvodnenie:

I.
Administratívne konanie

1. Žalovaný správny orgán rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA12-64-009/2018-AV z 28.11.2018 príslušný na rozhodnutie podľa § 125 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) uvedeného zákona tak, že na účel zabezpečenia prípravy a výkonu prevozu žalobkyne podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnej príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, zaistil žalobkyňu dňom XX.XX.XXXX o XX.XX hod. a umiestnil ju v Ú. D. Q. D. V. E.. Zároveň rozhodol, že spolu so žalobkyňou bude do priestorov Ú. D. Q. D. V. E. umiestnené aj maloleté dieťa, syn - U. L., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť B.. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov žalovaný stanovil dĺžku doby zaistenia do 28.02.2019.

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia o zaistení žalobkyne podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov žalovaný konštatoval, že žalobkyňa bola 28.11.2018 v čase o XX.XX hod. kontrolovaná hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Šahy v meste Š. na parkovisku pre kamióny s názvom K. D.. Žalobkyňa sa nachádzala v úkryte na ložnej ploche návesu nákladného vozidla s tureckým evidenčným číslom. Počas kontroly nevedela hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť. V súlade s ustanovením § 79 zákona o pobyte cudzincov bola preto XX.XX.XXXX v čase o XX.XX hod. predvedená na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky k ďalším úkonom podľa zákona o pobyte cudzincov. Následne žalobkyňa do zápisnice spísanej na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky pod č. PPZ-HCP-BA12-64-008/2016-AV uviedla, že bola zadržaná políciou v Rumunsku a umiestnená v tábore pre azylantov, pričom žalovaný lustráciou v Informačných systémoch policajného zboru zistil, že žalobkyňa je žiadateľkou o udelenie azylu na území Rumunska. Svojím konaním naplnila preto podľa žalovaného podmienky jej prevozu na územie Rumunska podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného na posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov.

3. Ako to ďalej vyplýva z obsahu preskúmaného rozhodnutia z 28.11.2018, žalovaný uvedeného dňa oznámil Dublinškému stredisku Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Dublinské stredisko“) dôvod na začatie konania podľa medzinárodného právneho predpisu, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy pre určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu. Dňa 28.11.2018 zároveň žalovaný začal konanie vo veci zaistenia žalobkyne podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, v súlade s ustanovením § 3 ods. 2 Správneho poriadku vyzval žalobkyňu, aby sa vyjadrila v zápisnici o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku, na základe čoho žalobkyňa, ako účastníčka konania, v zápisnici opísala svoju cestu z domovskej krajiny až na územie Slovenskej republiky.

4. Žalobkyňa v administratívnom konaní uviedla, že sa za pomoci prevádzča v Rumunsku ukryla v ložnej ploche kamióna, v ktorom sa mala dostať až do Nemecka, ktoré je jej cieľovou krajinou. Zároveň uviedla, že bola umiestnená v tábore pre žiadateľov o azyl v Rumunsku. K začatiu konania podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov sa vyjadriť nechcela.

5. Ďalej žalovaný citujúc ustanovenie § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, konštatoval, že účastníčka konania (žalobkyňa) bola zadržaná počas jej neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky. V zápisnici o výsluchu uviedla, že odmieta zotrvať na území Slovenskej republiky. Za každú cenu sa chce dostať do Nemecka, ktoré je jej cieľovou krajinou. Z uvedeného zistenia mal žalovaný za preukázané, že existuje značné riziko jej úteku.

6. Vo vzťahu k členskej krajine Európskej únie, v ktorej žalobkyňa požiadala o azyl (Rumunsko) žalovaný v rozhodnutí z 28.11.2018 uviedol nasledovné:

„Účastník konania má poskytnuté právo na preskúmanie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu členským štátom schengenského priestoru, ktorým je Rumunsko. Účastník konania napriek tejto skutočnosti nerešpektuje medzinárodné právne predpisy a zmluvy, ktoré upravujú pohyb štátnych príslušníkov tretej krajiny.

Z uvedeného má správny orgán za to, že v prípade účastníka konania je potrebné preskúmanie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú účastník konania na území schengenského priestoru žiada, na území Rumunska. Príslušné na preskúmanie tejto žiadosti je teda Rumunsko.

V prípade, ak sa zistia dôvody na udelenie medzinárodnej ochrany účastníka konania, je potrebné účastníkovi konania takúto ochranu bezodkladne udeliť a tým účastníkovi konania umožniť zdržiavať sa na území Rumunska, prípadne iných územiach schengenského priestoru v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Správny orgán má za to, že štátny príslušník tretej krajiny je povinný rešpektovať všeobecne záväzné predpisy platné na zemí členských štátov schengenského priestoru a dodržiavať podmienky pobytu ktoré

sú mu stanovené. Tieto podmienky sú štátnemu príslušníkovi tretej krajiny stanovené na základe vôle spoločnosti, ktorá má právo na ochranu pred vplyvom nelegálnej migrácie cudzincov.“

7. Citujúc ustanovenia § 2 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov, ako aj obsah dotknutých ustanovení Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 09. marca 2016 žalovaný ďalej v odôvodnení rozhodnutia o zaistení žalobkyne uviedol, že v prípade účastníčky konania (žalobkyne) a jej doterajšieho konania je potrebné zabezpečiť jej prípravu alebo výkon jej prevozu podľa hore uvedeného Nariadenia v súlade s ustanovením § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. V tejto súvislosti konštatoval, že „prostriedky správneho orgánu určené na dodržiavanie podmienok pobytov cudzincov sú vymedzené tak, aby nedošlo k neprimeranému zásahu do ich základných ľudských práv a slobôd. V prípade, ak by správny orgán nepostupoval tak, ako je uvedeného vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia, účastníkovi konania by bola daná možnosť zdržiavať sa na neznámom mieste a tým by správny orgán mal minimálnu šancu na vykonanie opatrení za účelom zabezpečenia dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov platných na území členských štátov schengenského priestoru zo strany účastníka konania.“ Žalobkyni by bola daná možnosť ďalej páchať protispoločenskú činnosť, ktorou je zdržiavanie sa na území členských štátov schengenského priestoru bez potrebného oprávnenia. Žalovaný z toho vyvodil záver, že „v tomto prípade má správny orgán za to, že záujem spoločnosti je potrebné jednoznačne uprednostňovať pred záujmom jednotlivca, teda účastníka konania.“

8. Žalovaný stanovil dobu zaistenia do 28.02.2019 podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, a to po dôkladnom vyhodnotení osoby účastníka konania, pričom taktiež vychádzal zo skutočností všeobecnej známej z jeho praxe, že jednoznačnú dobu zaistenia nie je možné dopredu určiť, nakoľko táto doba závisí od viacerých nepredpokladaných faktorov. Citoval ďalej ustanovenie § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. V súvislosti s dĺžkou zaistenia ďalej argumentoval nasledovne:

„Presnú dobu zaistenia účastníka konania nie je možné predbežne presne určiť a nie je ju možné odhadnúť presne taktiež z aplikačnej praxe ani zo strany Dublinského strediska. Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov Slovenskej republiky so štátnymi orgánmi Rumunska, prípadne nepredvídateľné zhoršenie zdravotného stavu účastníka konania, vybavovanie prostriedkov na zabezpečenie jeho prevozu na územie Rumunska, komunikácia s účastníkom konania alebo so splnomocnenou osobou účastníka konania ako aj vybavenie všetkých ostatných náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe menované krajiny signatármi.“

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov správny orgán konštatuje, že predmetné zaistenie účastníka konania je plne v súlade s článkom 5 odsek 1 písmeno f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Ú. D. Q. D. V. E. (ďalej len „Ú. E.“), je zariadenie určené na umiestňovanie cudzincov, ktorí sú zaistení za účelom výkonu administratívneho vyhostenia, výkonu trestu vyhostenia, realizácie readmisie z územia SR do iného členského štátu EÚ prípadne inej tretej krajiny, realizácie dublinského transferu podľa dublinského nariadenia.“

9. Žalovaný ďalej vo vzťahu k časti výroku rozhodnutia z 28.11.2018 o zaistení žalobkyne, týkajúceho sa jej maloletého dieťaťa, uviedol nasledovnú skutkovú a právnu argumentáciu:

„Počas konania o zaistení sa správny orgán zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života účastníka konania v zmysle v článku 8 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách uverejneného v Zbierke zákonov číslo 209/2019 Zb. a číslo 102/1999 Z. z. Správny orgán tieto práva neupiera a plne ich rešpektuje.“

Správny orgán sa pri umiestňovaní maloletého dieťaťa do Ú. D. Q. E. zaoberal aj Dohovorom o právach dieťaťa, kde sa v článku 9 pod názvom Odlúčenie od rodičov uvádza nasledovne: „Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, zabezpečia, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, okrem prípadov, keď príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom jednaní určia, že takéto oddelenie je potrebné v najlepšom záujme dieťaťa.“

Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších noviel v Druhej hlave s názvom Základné Práva a Slobody v piatom oddiele pod názvom Hospodárske, sociálne a kultúrne práva v článku 41 odsek 4 stanovuje, že: „Starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.“

Správny orgán má za to, že tým, že maloletého umiestnil spoločne s jeho matkou (aj otcom) v jednom zariadení, chránil najlepšie záujmy maloletého a nepretrhol tak rodinné väzby členov tejto rodiny. Zároveň správny orgán poukazuje aj na tú skutočnosť, že do uvedeného zariadenia sa v samostatnom konaní umiestňuje aj otec maloletého a manžel matky dieťaťa. Tým, že správny orgán nerozdelil rodinu, dodržal zároveň aj základnú zásadu zachovania rodiny a právo dieťaťa byť v opatere svojho rodiča, teda právo na rodinný život. Poukazujúc na záujmy maloletého dieťaťa v zmysle Dohovoru o právach dieťaťa, aj keď umiestnenie maloletého dieťaťa v Ú. E. spolu s jeho matkou je síce zásahom do práv dieťaťa, avšak podľa názoru je rozhodnutie správneho orgánu v záujme maloletého dieťaťa, aby zotrvalo so svojim rodičom a nebolo od neho odlúčené a odovzdané pracovníkom sociálnej kurately, čo by podľa názoru správneho orgánu bolo horším zásahom do jeho práv. Správny orgán na základe získaných informácií od Ú. E. konštatuje, že Ú. E. je zariadením, v ktorom sú vytvorené podmienky aj pre umiestnenie rodín s deťmi.

Ú. E. je zariadením prispôsobeným na umiestňovanie rodín s deťmi, zaistenými v súlade so zákonom č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov, ktorým Slovenská republika transponovala smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 115/2008 (tzv. návratovú smernicu). Podľa záverov Európskej komisie, ktorá vykonala hodnotenie transpozície predmetnej smernice jednotlivými členskými štátmi Európskej únie, je transpozícia Slovenskou republikou do zákona o pobyte cudzincov plne v súlade so znením smernice.

Iba v Ú. E. sú zriadené priestory pre umiestnenie rodiny štátnych príslušníkov tretích krajín s maloletými deťmi resp. maloletých v sprievode rodiča, teda zákonného zástupcu, ktoré spĺňajú všetky požiadavky na primerané, hygienicky spôsobilé ubytovanie, stravovanie a voľnočasové aktivity a sú vybavené tak, aby sa zabránilo ohrozeniu života alebo poškodeniu zdravia a aby umiestnenie nemalo negatívny vplyv na duševné zdravie detí, ktoré sú umiestňované spolu s rodičmi. Matka (otec, rodič) má spolu s maloletým dieťaťom poskytnuté ubytovanie, stravu ako aj zabezpečenú dostatočnú zdravotnú starostlivosť.

Maloletým osobám spolu s rodičmi je zabezpečená každodenná osobná hygiena. Strava je deťom poskytovaná 5x denne (okrem raňajok, obeda a večere dostávajú deti navyše desiatu a olovrant), pediatrická zdravotná starostlivosť je poskytovaná na základe zmluvného vzťahu s pediatričkou. Mimovládna organizácia Slovenská humanitná rada prostredníctvom realizovaného projektu SK 2016 AMIF SC3,2 v súčasnosti zabezpečuje aj doplnkovú zdravotnú starostlivosť s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny umiestnené v Ú. E.. V prípade jazykovej bariéry je k lekárskeym vyšetreniam zabezpečený tlmočník do príslušného jazyka.

Počas dňa je deťom v súlade s časovým rozvrhom dňa zabezpečený pobyt na čerstvom vzduchu, pričom tento sa zabezpečuje formou vychádzky na detskom ihrisku, kde majú možnosť venovať sa záujmovým aktivitám vrátane herných a rekreačných aktivít, ktoré sú primerané ich veku. V prípade nepriaznivého počasia je k dispozícii krytý prístrešok a telocvičňa. Vo vnútornej časti ubytovacích priestorov sú pre deti zriadené herne, v ktorých majú k dispozícii rôzne herné a rekreačné aktivity, ktoré sú primerané ich veku. Herňa je vybavená zodpovedajúcim nábytkom a celkovo upravená s cieľom skvalitnenia vykonávania kultúrnych aktivít a trávenia voľného času maloletých osôb. Spoločenské miestnosti sú vybavené DVD prehrávačmi a televíznymi prijímačmi s príjmom satelitných TV staníc. (Pre deti sú k dispozícii rôzne výkresy, zošity, omaľovánky, ceruzky, farby, štetce, farebné kriedy, modelovacie hmoty, puzzle, detské knihy, hračky a pod.)

V Ú. E. je pre maloleté osoby k dispozícii sociálny pracovník, ktorý plánuje a reguluje vzdelávacie, rekreačné a herné aktivity maloletých osôb v zariadení, pričom spolupracuje s mimovládnu organizáciou Slovenská humanitná rada, primárne najmä pri zabezpečovaní sociálneho a psychologického poradenstva a starostlivosti, s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny a sekundárne pri vzdelávaní a jazykovej príprave, ktorú zabezpečuje učiteľ slovenského jazyka maloletých štátnych príslušníkov tretích krajín - zamestnanec uvedenej organizácie. Tieto a ďalšie aktivity, ktoré zodpovedajú postaveniu a vekovej skupine osôb sú realizované v rámci projektu č. SK 2016 AMIF SC3.2.

Na základe šetrení ako aj z listinných dôkazov správny orgán dospel k záveru, že zaistením nie sú porušené práva účastníčky konania a jej maloletého dieťaťa s ohľadom na platnú legislatívu a prepustenie by znamenalo nedodržiavanie zákona štátu, na ktorého výsostnom území sa účastníčka konania nachádza a pokračovanie v páchaní priestupku na úseku pobytu. Na základe vyššie uvedeného má správny orgán za to, že uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv účastníčky konania a jej maloletého dieťaťa.

II.

Správna žaloba

10. Obsahom správnej žaloby vo veci zaistenia zo 06.12.2018, podanej v mene žalobkyne a jej maloletého syna Centrom právnej pomoci, Kancelária Košice, v zákonom stanovenej lehote (§ 225 ods. 1 SSP), bolo vyjadrenie nesúhlasu s preskúmaným rozhodnutím v celom jeho rozsahu, pričom žalobné námietky konkretizované v žalobe sa dotýkali dvoch okruhov namietaných skutočností, a to dodržiavania práv a záujmov maloletého dieťaťa v súvislosti s jeho umiestnením spolu s matkou v zariadení pre cudzincov a taktiež podmienok v azylových zariadeniach v Rumunsku v súvislosti s právnou povinnosťou správneho orgánu preveriť realnosť naplnenia účelu zaistenia. Právna zástupkyňa žalobkyne konkretizovala uvedené žalobné námietky rozsiahlou žalobnou argumentáciou s poukázaním na citáciu dotknutých ustanovení Dohovoru o právach dieťaťa, Dublinského nariadenia III, judikatúru ESLP a Najvyššieho súdu SR. Poukazujúc zároveň na ustanovenia § 32 ods. 1 a § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) vytýkala zároveň žalovanému nenaplnenie procesných povinností zistiť presne a úplne skutočný stav veci, ako aj nedostatočné odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia.

11. Zástupca žalobkyne citujúc článok 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí a článok 22 bod 1 Dohovoru, ako aj článok 13 Dublinského nariadenia III namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil pri aplikácii Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý má prednosť pred zákonom o pobyte cudzincov, ako aj Nariadenie Dublin III. Bolo podľa neho povinnosťou žalovaného v konaní aplikovať Dohovor o právach dieťaťa a citované články nariadenia Dublin III a následne v odôvodnení rozhodnutia zaujať stanovisko, ako sa s ním v konaní vysporiadal. „Žalovaný tak nespravil, čím vážne pochybil, vec nesprávne právne posúdil a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.“ Namietal ďalej, že žalovaný svojím postupom zároveň nerešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Krajského súdu v Košiciach, v zmysle ktorej deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu. Za nesprávne považoval tvrdenie žalovaného, že umiestnením maloletého syna žalobkyne v zariadení pre cudzincov spolu s ňou žalovaný predišiel ich odlúčeniu a umiestneniu do opatery orgánov sociálnej kurately, nakoľko takýto postup by ani nebol v predmetnej veci prípustný v zmysle Zákona o rodine, keďže neboli naplnené zákonné dôvody pre odňatie dieťaťa zo starostlivosti rodiča. S ohľadom na najlepší záujem maloletého dieťaťa žalobkyne v nízkom veku navrhol, aby súd nariadil jeho prepustenie zo zaistenia spolu so žalobkyňou.

12. Zvýrazňujúc potrebu preverenia realnosti naplnenia účelu zaistenia policajnými orgánmi pri zaisťovaní žiadateľa o azyl v inom členskom štáte (skúmanie účelnosti a efektivity zaistenia) zástupca žalobkyne namietal nedôsledné posúdenie veci žalovaným, ako aj nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia týkajúce sa právnych alebo faktických prekážok v Rumunsku a v jeho azylových zariadeniach. Citujúc relevantnú judikatúru k danej právnej problematike zástupca žalobkyne namietal, že žalovaný bol povinný pri rozhodovaní o zaistení v predmetnej veci „nielen poukazovať na právnú úpravu zaisťovania cudzincov za účelom jeho odovzdania v zmysle Dublinského nariadenia III, ale mal sa zaoberať i dôsledkami uskutočniteľnosti predpokladaného postupu, či prijímacími

podmienkami v dožiadanom členskom štáte, t. j. v Rumunsku. Žalovaný tak nespravil, čím pochybil a nedostatočne zistil skutkový stav veci. V tomto smere je jeho rozhodnutie zároveň nepreskúmateľné. Rovnako v zmysle konštantnej judikatúry kasačného súdu a krajského súdu v obdobných veciach bolo povinnosťou žalovaného zaobstarať si dostatok informácií o krajine, kam má byť účastník konania transferovaný a dostatočne ustáliť, či je dožiadaná členská krajina schopná účastníka konania prevziať.“

13. Napadnuté rozhodnutie žalovaného trpí preto podľa zástupcu žalobkyne vadami majúcimi za následok jeho nezákonnosť, pričom o skutočnosti, že žalovaný dôsledne neposúdil a nedostatočne zistil skutkový stav vo vzťahu k prijímacím podmienkam žiadateľov v Rumunsku svedčí podľa neho aj správa Azylovej Informačnej Databázy (AID) Európskej rady pre utečencov a exilantov z 02.07.2018. Z hore uvedených dôvodov je podľa názoru zástupcu žalobkyne rozhodnutie žalovaného o zaistení nepreskúmateľné pre absenciu právnej úvahy žalovaného ohľadom reálnej uskutočniteľnosti návratu žalobkyne do Rumunska a teda účelnosti jej zaistenia, ako aj z dôvodu absencie zisťovania a vyhodnotenia aktuálnej situácie žiadateľov o azyl a ich prijímacích podmienok v Rumunsku.

14. Zástupca žalobkyne navrhol zrušiť rozhodnutie žalovaného o zaistení z 28.11.2018 a nariadiť, aby boli žalobkyňa a jej maloletý syn bezodkladne prepustení zo zaistenia. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania a vyjadril súhlas s prejednaním veci bez prítomnosti zástupcu žalobkyne.

III.

Vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe

15. V písomnom vyjadrení z 11.12.2018 sa žalovaný vyjadril k jednotlivým námietkam tak, že zotrval na skutkovej a právnej argumentácii uvedenej vo výrokovvej časti a v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia z 28.11.2018 o zaistení žalobkyne podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. K jednotlivým námietkam uvedeným v žalobe zo 06.12.2018 žalovaný argumentoval nasledovne:

„Právna zástupkyňa žalobkyne uvádza, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a rozhodnutie je zároveň nepreskúmateľné.

K tejto námietke žalovaný dodáva, že žalobkyňa - cudzinka bola zadržaná v úkryte na ložnej ploche nákladného vozidla takmer ihneď po neoprávnenom prekročení štátnej hranice. Týmto svojím úmyselným konaním žalobkyňa porušila hneď niekoľko zákonných noriem platných na území Slovenskej republiky /Zákon o pobyte cudzincov, Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 9. marca 2016/. Na základe uvedeného v žiadnom prípade nemohlo ísť o nesprávne právne posúdenie veci zo strany správneho orgánu. Skutkový stav veci bol dostatočne zistený a voči konaniu cudzinky boli uplatnené legitímne, zákonom stanovené sankcie.

Žalobkyňa - cudzinka ako právne spôsobilý subjekt je povinná na území Slovenskej republiky dodržiavať právne predpisy platné na jej území, medzinárodné zmluvy a dohovory, ktorými je Slovenská republika viazaná, vychádzať z nich vo svojom konaní a rešpektovať ich. V prípade, že nerešpektuje zákony, musí niesť za porušenie zákona, zákonom stanovené opatrenia a sankcie.

Právny zástupca žalobcu v ďalšej časti žaloby poukazuje na článok 3 odsek 1 Dohovoru o právach dieťaťa.

Záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

Žalovaná strana k tejto časti žaloby uvádza, že pri svojom rozhodovaní vo veci zaistenia žalobcu prihliadala na všetky články uvedené v Dohovore o právach dieťaťa a jeho rozhodnutie vo veci je plne v súlade s týmto dohovorom. Zaistením žalobcu spolu s jej dieťaťom bola naplnená povinnosť, ktorú má štát v konaniach, ktoré sa bytostne dotýkajú práv detí.

Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami Dohovoru, sa zaväzujú, že zabezpečia dieťaťu ochranu a starostlivosť nevyhnutnú pre jeho blaho, pričom budú brať ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov,

zákonných zástupcov alebo iných jednotlivcov právne za dieťa zodpovedných a urobia všetky potrebné zákonodarné administratívne opatrenia.

Žalobkyňa bola spolu s manželom a ich maloletým dieťaťom zadržaná bezprostredne po ich vstupe na územie Slovenskej republiky tesne po neoprávnenom prekročení štátnej hranice smerom z Maďarska. Na území Slovenskej republiky sa nachádzali bez akejkoľvek batožiny, hygienických potrieb a finančných prostriedkov. Na základe tejto ich zúfalej situácie bolo jediným reálnym spôsobom zabezpečenia práv a potrieb dieťaťa umiestnenie žalobkyne spolu s celou rodinou v priestoroch, ktoré sú na tento účel zriadené a spĺňajú najvyššie štandardy týkajúce sa starostlivosti o deti. Sama žalobkyňa vo svojom vyjadrení požiadala, aby sa žalovaný postaral o zabezpečenie stravy a oblečenia pre jej sedem mesačné dieťa.

S poukazom na vyššie uvedené žalovaný považuje za potrebné uviesť ako príklad Rozhodnutie Krajského súdu v Komárne 12P/84/2018, ktorého rozhodnutím bola nariadená ústavná starostlivosť nad maloletým dieťaťom a to z dôvodu, že matka nemala vytvorené vhodné podmienky na výchovu. Je teda na mieste sa domnievať, že v prípade žalobkyne by pri dokazovaní, ohľadom možnosti starostlivosti o jej maloleté dieťa, vyšli najavo obdobné dôkazy, ktoré boli podkladom pre vydanie vyššie uvedeného Rozsudku.

Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami Dohovoru, sa zaväzujú, že zabezpečia, aby inštitúcie, služby a zariadenia zodpovedné za starostlivosť a ochranu detí zodpovedali normám stanoveným kompetentnými úradmi, zvlášť po stránke bezpečnosti a ochrany zdravia, počtu a kvalifikácie personálu, ako aj kompetentného dozoru.

Žalovaný pri svojej činnosti týkajúcej sa maloletého dieťaťa žalobkyne bral plne do úvahy jeho najlepšie záujmy. Namiesto žalobcu bude maloletému dieťaťu žalobkyne štát, v tomto prípade Ú. D. Q. H. E., poskytovať primeranú starostlivosť.

K uvedenému žalovaný uvádza, že celá jeho rozhodovacia činnosť bola plne v súlade s ustanovením článku 3 Dohovoru. Žalobca by sa po prepustení zo zaistenia nedokázal o svoje maloleté dieťa postarať a len vtedy by došlo k porušeniu práv dieťaťa, ktoré sú zakotvené v spomínanom Dohovore, na ktorého základe je postavená takmer celá správna žaloba žalobkyne.

Žalovaný zastáva názor, že umiestnením maloletého cudzinca do priestorov Ú. D. Q. D. V. H. E. nedošlo k porušeniu práv uvedených v článku 3 Dohovoru. Celá rodina žalobkyne bola spoločne umiestnená v priestoroch Ú. D. Q. E. a je im tam poskytovaná starostlivosť v rozsahu niekoľkonásobne prevyšujúca ich možnosti po prepustení.

Žalovaný svojim rozhodnutím zabezpečil, aby sa maloletému dieťaťu žalobkyne dostalo potrebnej ochrany a pomoci čo je plne v súlade s Dohovorom o právach dieťaťa.

Umiestnenie žalobcu spolu s dieťaťom do Ú. D. Q. bolo v tomto prípade najlepším možným riešením situácie do ktorej sa žalobca dostal. Umiestnením maloletého cudzinca spolu s rodičmi v Ú. D. Q. bolo zo strany správneho orgánu zabezpečené ich blaho, tak ako je uvedené v článku 3 Dohovoru o právach dieťaťa v ktorom sa okrem iného píše: „Štát musí poskytovať dieťaťu primeranú starostlivosť v prípade, keď ju nemôže poskytnúť rodičia alebo iné zodpovedné osoby.“ V tomto prípade práve správnym a profesionálnym rozhodnutím správneho orgánu je a bude zabezpečené, že maloleté dieťa navrhovateľky neutrpi žiadnu ujmu, ale práve naopak bude mu poskytnutá komplexná starostlivosť. Rozhodnutie správneho orgánu je taktiež plne v súlade s článkom 22 Dohovoru o právach dieťaťa. Žalobkyňa sa spolu so svojim dieťaťom po zadržaní na území Slovenskej republiky nachádzali v stave finančnej a materiálnej núdze. Žalobca nedokázal svojmu maloletému dieťaťu zabezpečiť stravu, ubytovanie a ani prostriedky na hygienickú starostlivosť. Z tohto dôvodu žalovaný zastáva názor, že jedine zaistenie a dočasné umiestnenie žalobcu spolu s dieťaťom v priestoroch Ú. D. Q. V. bolo správnym rozhodnutím, ktoré je plne v súlade so zákonnými normami.

V ďalšej časti žaloby sa právny zástupca žalobcu zaoberá bezpečnostnou situáciou v Rumunsku, ktorá je krajinou, kde žalobkyňa požiadala o udelenie azylu.

Žalovaný k danému uvádza, že Rumunsko, teda krajina Európskej únie, je považovaná za bezpečnú, demokratickú a za krajinu v ktorej sú dodržiavané všetky zákony, zákonmi stanovené normy a nariadenia.

V obdobnej veci už bolo rozhodnuté v neprospech žalobcu Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach pod spisovou značkou 5Sa/3/2018 zo dňa 05.02.2018.“

IV.

Dôvody rozhodnutia správneho súdu

16. Krajský súd v Košiciach ako správny súd, v konaní vo veciach zaistenia (§ 221 - § 230 SSP) preskúmal rozhodnutie žalovaného z 28.11.2018 o zaistení žalobkyne podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného, a to tak v právnych medziach vznesených žalobných námietok (žalobné body podľa § 226 ods. 1 písm. d/ SSP), ako aj procesným postupom podľa § 134 ods. 2 písm. e) a § 206 ods. 3, 6 SSP a dospel k záveru o potrebe zrušenia preskúmaného administratívneho rozhodnutia z dôvodov uvedených v ustanovení § 230 ods. 1 písm. c) SSP a vrátenia veci na ďalšie konanie žalovanému. Správny súd sa však nestotožnil s obsahom žalobných námietok uvedených v správnej žalobe vo veci zaistenia zo 06.12.2018, v časti vzťahujúcej sa na navrhovaný procesný postup podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP a nevzhladol tak právne dôvody pre nariadenie bezodkladného prepustenia žalobkyne zo zaistenia v súvislosti so zrušením napadnutého rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

17. Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, 85) ak existuje značné riziko jeho úteku.

18. K poznámke 85) je uvedené - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

19. Podľa § 88 ods. 2 zákon o pobyte cudzincov, Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

20. Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

21. Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

22. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar je povinný d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

23. Podľa čl. 2 písm. n) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 riziko úteku je existencia dôvodov v konkrétnom prípade, ktoré sa zakladajú na objektívnych kritériách vymedzených právom, pre ktoré sa možno domnievať, že žiadateľ alebo štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, na ktorých sa vzťahuje konanie o odovzdaní, môžu utiecť.

24. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade skonaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

25. Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

26. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

27. Podľa článku 25 ods. 1 Dublinského nariadenia III, dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a rozhodne o dožiadaní o prijatie dotknutej osoby späť čo najskôr a v každom prípade najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia dožiadania. Ak sa dožiadanie zakladá na údajoch získaných zo systému EURODAC, uvedená lehota sa skráti na dva týždne.

28. Podľa článku 25 ods. 2 Dublinského nariadenia III, nekonanie v lehote jedného mesiaca alebo dvoch týždňov uvedených v odseku 1 sa považuje za akceptovanie dožiadania a ukladá povinnosť prijať späť dotknutú osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť náležité opatrenia pre jej príchod.

29. Podľa článku 28 ods. 1 Dublinského nariadenia III, členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

30. Podľa článku 28 ods. 2 Dublinského nariadenia III platí, že ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

31. Podľa článku 28 ods. 3 Dublinského nariadenia III, zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia požiadava v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzдание zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzдание nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

32. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutia správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

34. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

35. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

36. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovil osobitný zákon.

37. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

38. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, správny súd právne uzatvára:

39. Z ustanovenia § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku vyplýva, že správny súd posudzuje správnu žalobu vo veciach zaistenia neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

40. V zmysle tejto právnej úpravy správny súd môže preskúmať rozhodnutie správneho orgánu vo veciach zaistenia aj neformálne bez ohľadu na uplatnené dôvody. Ak teda pri prieskume rozhodnutia správny súd zistí aj štátnym príslušníkom tretej krajiny neuplatnený dôvod nezákonnosti rozhodnutia o zaistení, bude oprávnený a povinný žalobe vyhovieť.

41. V posudzovanom prípade nie je bez významu ani aplikácia ustanovenia § 206 ods. 4 Správneho súdneho poriadku, v zmysle ktorého pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

42. Predpokladom zaistenia žalobcu v zmysle citovaného ustanovenia je naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

43. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že podstatou Dublinského nariadenia je určenie kritérií a zodpovednosti niektorého zo štátov Únie, kde štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti požiadala o udelenie azylu po prvýkrát a v prípade, že sa takáto osoba pohybuje počas konania na územiach iných krajín, zabezpečiť jeho odovzdanie do prvotnej krajiny, pričom v zmysle kapitoly III článku 7 odsek 2 Dublinského dohovoru členský štát, zodpovedný podľa kritérií stanovených v tejto kapitole sa určí na základe situácie existujúcej vtedy, keď žiadateľ po prvýkrát podal svoju žiadosť o medzinárodnú ochranu v členskom štáte, pričom z konania vyplýva, že touto krajinou je Rumunsko, kde žalobca požiadal o azyl. Mal sa teda zdržiavať na jeho území počas azylovej procedúry a nemal opustiť jeho územie a vycestovať na územie iného štátu Únie bez príslušných oprávnení.

44. Z konania správneho orgánu vyplýva, že žalobca požiadal o udelenie azylu na území Rumunska, čím táto krajina je zodpovedná za účastníka konania v zmysle Dublinského nariadenia - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013.

45. V zmysle citovaných ustanovení Dublinského nariadenia III členský štát zaisťujúci žiadateľa o azyl musí predložiť „žiadosť o prijatie späť alebo o prevzatie zodpovednosti“ do jedného mesiaca, na ktorú musí odpovedať dožiadaný členský štát do dvoch týždňov; po uplynutí tejto lehoty je možné žiadosť považovať za konkludentne prijatú. Samotný transfer je potom nutné vykonať v maximálnej lehote šiestich týždňov odo dňa prijatia žiadosti. Je teda zrejmé, že okrem prípadov podania oprávneho prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní, ktorému súd prizná odkladný účinok, zaistenie v konaní podľa Dublinského nariadenia III nemôže trvať dlhšie ako súhrn vyššie uvedených lehôt (rozhodnutie kasačného súdu sp. zn. 1Szak/3/2017 zo dňa 04.04.2017).

46. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalovaný správny orgán žiadosťou z 28.11.2018 požiadal Ministerstvo vnútra SR - Dublinské stredisko v súvislosti s článkom 19 ods. 1 Nariadenia Komisia ES č. 1560/2003 a zaslaním informácie o predvedení žalobkyne na OCP Nové Zámky, o preskúmanie splnenia podmienok na začatie konania podľa článku 5 ods. 2 Nariadenia Rady ES č. 604/2013 z 26.06.2013 ustanovujúceho kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členským štátov. V žiadosti konštatoval zistenie, že vykonanými lustráciami bola preukázaná skutočnosť, že menovaní cudzinci sú žiadateľmi o udelenie azylu na území Rumunska. Zahájenie azylovej procedúry v Rumunsku u žalobkyne vyplýva aj z obsahu Zápisnice o podaní vyjadrenia z 28.11.2018 tvoriacej súčasť administratívneho spisu žalovaného. Z rozhodnutia žalovaného o zaistení z 28.11.2018, ani z ďalšieho obsahu administratívneho spisu však nevyplývajú ďalšie právne relevantné zistenia týkajúce sa ďalšej komunikácie žalovaného s Dublinským strediskom Ministerstva vnútra SR, teda ďalšieho dokazovania a právneho hodnotenia skutkového a právneho stavu veci v súvislosti s povinnosťou policajného orgánu preveriť realnosť vyhostenia cudzinca, v danom prípade na územie Rumunska.

47. Správny súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, ktorý vo svojich doterajších rozhodnutiach (napr. sp.zn. 1Sža/31/2014) zdôraznil nutnosť aktuálnych správ o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený. Takisto v iných rozhodnutiach (sp.zn. 9 Sža/23/2010, resp. sp.zn. 1SŽa/7/2016) podčiarkol nielen povinnosť preveriť realnosť vyhostenia cudzinca, ale aj skúmanie naplnenia účelu vyhostenia: „Logickým predpokladom zaistenia cudzinca je, že jeho účel môže byť naplnený, preto je potrebné pri rozhodovaní o zaistení cudzinca zvážiť, či je výkon správneho vyhostenia aspoň potenciálne možný.“

48. Správny súd v tejto súvislosti dospel k záveru o nedostatkoch v obsahu administratívneho konania, ako aj v rozhodnutí o zaistení žalobkyne z 28.11.2018 týkajúcich sa skúmania naplnenia účelu vyhostenia žalobkyne a jej maloletého dieťaťa (spolu s manželom) do Rumunska, ako členskej krajiny EÚ, v ktorej žalobkyňa mala požiadať o azyl. Podľa názoru súdu je povinnosťou žalovaného zabezpečiť ohľadom krajiny, do ktorej má byť žalobkyňa vrátená (odovzdaná) dostatočne zistenia. Ide napríklad o správy z Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Bukurešti, Úradu policajného pridelenca v Bukurešti a Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o preverenie bezpečnostnej situácie v Rumunsku, ako aj možnému porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl v zmysle článku 3 Dohovoru a článku 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Z obsahu administratívneho konania teda nemožno konštatovať, že by mal žalovaný v čase vydania rozhodnutia o zaistení žalobkyne k dispozícii aktuálne správy o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený a že by tieto boli aj súčasťou administratívneho spisu žalovaného. Ide nesporne o povinnosť zabezpečiť v administratívnom konaní taký dôkaz, z ktorého by jednoznačne vyplývala schopnosť daného štátu Európskej únie (Rumunsko) prevziať žalobkyňu s jej maloletým dieťaťom. Z právne relevantných informácií musí zároveň vyplývať, že v prípade odovzdania žalobkyne nedôjde k porušeniu princípu non-refoulement.

49. Na druhej strane sa súd vo všeobecnosti stotožnil s obsahom vyjadrenia žalovaného z 11.12.2018 o aktuálnom stave v Rumunsku (ktoré nie je v rozpore s poznatkami správneho súdu z rozhodovacej činnosti vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia vzťahujúcej sa na Rumunsko ako členský štát EÚ), podľa ktorého Rumunsko je považované za bezpečnú a demokratickú krajinu, v ktorej sú dodržiavané všetky zákony, zákonmi stanovené normy a nariadenia. Žalovaný v tejto súvislosti správne poukázal na obsah rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sa/3/2018 z 05.02.2018 (kasačná sťažnosť proti uvedenému rozsudku bola zamietnutá rozsudkom NS SR č. k. 10Szak/13/2018 z 23.03.2018). Tým je daná vo veci aj výrazná predvídateľnosť zistení a záverov správneho orgánu ohľadom účelnosti zaistenia.

50. Vychádzajúc z daných skutočností tvoriacich skutkový dôkazný základ pre postup žalovaného správneho orgánu vydaním rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov správny súd zvažoval procesnoprávny postup podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP, resp. podľa § 230 ods. 1 písm. c) SSP.

51. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č. k. 10Szak/13/2018 z 23.03.2018 okrem iného konštatoval v súvislosti so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach zaistenia cudzincov (napr.

1SZa/7/2016, 1SZa/9/2016) zameranou na povinnosťou žalovaného v rámci rozhodovania o zaistení skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel zaistenia vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení, že „nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení cudzinca je v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. preukázanie jeho účelu, ktorým je v danom prípade zabezpečenie prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku. Rovnako tak v rozhodnutí o zaistení nesmie absentovať dôvodnosť zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúceho v jeho umiestnení do útvaru policajného zaistenia.“ V súvislosti s právnym postupom žalovaného podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov Najvyšší súd SR v uvedenom rozhodnutí formuloval záver, že ustanovenie § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov kopíruje ustanovenie článku 28 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013 a uvádza, že zaistenie je možné na účely zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu, ak existuje značné riziko úteku. Pokiaľ ide o aplikačnú prax v Slovenskej republike, výklad „konania o odovzdaní“, ktoré používa Nariadenie Dublin III umožňuje zaistenie na tento účel ešte pred vydaním rozhodnutia o návrate. V praxi je zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorých čaká návrat do iného členského štátu podľa Nariadenia Dublin III možné po ich zadržaní na území Slovenskej republiky, len čo sa zistí, že možno uplatniť prevoz do iného členského štátu podľa Nariadenia Dublin III.“

52. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo 06.11.2012 sp. zn. 1SZa/7/2012 vyplýva, že pokiaľ sa v konaní o preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu o zaistení cudzinca podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC nepreukáže, že členský štát bol v rámci Dublinského konania oslovený so žiadosťou o prijatie cudzinca na jeho územie, nemožno považovať rozhodnutie o zaistení za účelné.

53. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že o takýto prípad sa v danej veci nejedná, nakoľko ani žalobkyňa nespochybňuje, že požiadala o udelenie azylu na území Rumunskej republiky, pričom danú skutočnosť oznámil žalovaný Dublinskému stredisku ako dôvod na začatie konania podľa vyššie uvedeného medzinárodného právneho predpisu.

54. Analogicky, pokiaľ sa v konaní o preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu o zaistení cudzinca podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC preukáže, že členský štát bol v rámci Dublinského konania oslovený so žiadosťou o prijatie cudzinca na jeho územie a preukáže sa, že oslovený členský štát prijal zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl sťažovateľa, tohto prijme a súhlasí s transferom, nemožno považovať rozhodnutie o zaistení za neúčelné (rozsudok NS SR č.k. 10Szak/13/2018).

55. Napriek zrušeniu preskúmaného rozhodnutia žalovaného z 28.11.2018 a vráteniu veci na ďalšie konanie správny súd odmietol v preskúmanej právnej veci, vzhľadom na všetky skutočnosti zistené v administratívnom konaní, predovšetkým s prihliadnutím na riziko úteku žalobkyne a protiprávnosť jej konania, prepustenie žalobkyne zo zaistenia procesným postupom podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že rozdielnosť spôsobu rozhodnutia podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP a § 230 ods. 1 písm. c) SSP spočíva v úvahe súdu o charaktere, závažnosti, intenzite a právnych dôsledkoch väd preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu rozhodujúceho o zaistení podľa zákona o pobyte cudzincov, a to prioritne v kontexte medzinárodno-právnych záväzkov SR, ako aj v rovine vnútroštátneho práva. Kľúčovou otázkou pre úvahu o použití konkrétneho (jedného z hore uvedených dvoch) procesnoprávného postupu je teda identifikácia väd rozhodnutia o zaistení cudzinca ako buď to neodstrániteľných (spôsobujúcich právnu neutržateľnosť zaistenia osoby a obmedzenia jej subjektívnych práv slobody pohybu a ochrany súkromia), alebo ako väd odstrániteľných. Ide podľa názoru správneho súdu o potrebu veľmi citlivého a podrobného posúdenia konkrétnych skutočností vyplývajúcich z obsahu administratívneho konania, pričom musí byť zároveň rešpektovaná právna hranica rozhodovacej činnosti výkonnej moci a moci súdnej daná Ústavou Slovenskej republiky. Správny súd teda za stavu, že dospel k záveru o potrebe zrušenia administratívneho rozhodnutia podľa § 230 ods. 1 písm. c) SSP (pre odstrániteľné vady) a ponechania žalobkyne v právnom režime zaistenia, má povinnosť vo svojom rozhodnutí objasniť, na základe akých právnych úvah považoval vady rozhodnutia správneho orgánu za odstrániteľné. Nie je pritom opodstatnený sám dopĺňať alebo meniť dôvody rozhodnutia žalovaného. V Komentári k Správne súdne poriadku (BARICOVÁ, FEČÍK, ŠTEVČEK, FILOVÁ a kol., strana 1155) k dikcii § 230 ods. 1 písm. c) SSP sa uvádza:

„Tretím spôsobom je zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. Predpokladom toho je však zistenie väd, ktoré na jednej strane mali za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, na strane druhej však tieto vady môžu byť odstránené v ďalšom postupe žalovaného. Žalovaný následne buď bezodkladne vydá nové rozhodnutie o zaistení alebo o predĺžení

zaistenia, resp. predĺženie lehoty zaistenia, ktoré už nebude postihnuté správnym súdom vytknutými vadami, alebo prepustí žalobcu zo zaistenia.“

Z predmetnej časti Komentára k SSP pri aplikácii procesnoprávneho postupu správneho súdu podľa § 230 ods. 1 písm. c) SSP vyplýva aj právna možnosť pre žalovaný správny orgán rozhodnúť odlišne oproti pôvodnému rozhodnutiu o zaistení, a to aj s ohľadom na skutočnosti, ktoré v konaní vo veci vyšli najavo po zrušení pôvodného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

56. Zhrnúc danú časť právnej argumentácie správny súd uvádza, že v preskúmvanej právnej veci žalovaný nevenoval v rozhodnutí z 28.11.2018 potrebnú pozornosť v žalobe namietanej otázke účelnosti zaistenia. Právne podmienky vrátenia žalobkyne na územie Rumunska a pomery v azylovom zariadení v Rumunsku, ktoré žalobkyňa uvádzala ako prekážku jej navrátenia do uvedenej krajiny, v ktorej bola zahájená azylová procedúra, žalovaný nevyhodnotil podrobnejšie, teda v súlade s ustálenou judikatúrou NS SR k danej právnej problematike. Takto identifikovaný nedostatok rozhodnutia žalovaného a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, však podľa názoru správneho súdu nemôže mať vzhľadom na obsah správneho konania a z neho vyplývajúce závery správneho orgánu za následok prepustenie žalobkyne s maloletým dieťaťom zo zaistenia. Ide podľa názoru súdu o odstrániteľnú vadu rozhodnutia žalovaného, ktorú bude povinný žalovaný v ďalšom priebehu správneho konania odstrániť urýchleným vydaním nového rozhodnutia. V jeho odôvodnení bude žalovaný povinný uviesť vyčerpávajúce skutkové a právne dôvody vzťahujúce sa na posúdenie otázky účelnosti zaistenia v súvislosti s navrátením žalobkyne a jej maloletého syna na územie Rumunska.

57. V súvislosti s názorom správneho súdu o nemožnosti prepustenia žalobkyne zo zaistenia za zistených skutkových a právnych podmienok poukazuje súd okrem vlastných záverov aj na právny názor obsiahnutý v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1Szak/18/2016, v ktorom „kasačný súd vzhľadom na zistené skutočnosti, t. j. najmä nezotrvanie sťažovateľa v krajine, kde požiadal o priznanie azylu, vyslovuje právny názor, že požiadavke sťažovateľa vzhľadom na vyššie vyslovené závery na nariadenie bezodkladného prepustenia sťažovateľa zo zaistenia nemožno vyhovieť.“

58. V súdnom preskúmvacom konaní v danej veci vyžiadal správny súd pred rozhodnutím vo veci samej od žalovaného listinné dôkazy týkajúce sa účelnosti zaistenia. Takýto možný procesný postup správneho súdu vyplýva z ustanovení § 206 ods. 3, 4 SSP v nadväznosti na ustanovenia § 123, 124 SSP. Súd predovšetkým vychádzal z toho, že podľa § 206 ods. 4 SSP pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Žalovaný predložil súdu Rozhodnutie o dožiadaní prijatí späť žalobkyne s maloletým dieťaťom vydané Ministerstvom vnútra, Generálnym inšpektorátom pre migráciu v Bukurešti zo dňa 11.12.2018, ktoré tvorí súčasť súdneho spisu. Z jeho obsahu vyplýva, že v súlade s dotknutými ustanoveniami Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 bolo vyhovené dožiadaniu Dublinského strediska Ministerstva vnútra SR. S obsahom zadováženého dôkazu sa správny súd oboznámil na pojednávaní dňa 31.12.2018, na ktorom sa nezúčastnili zástupcovia účastníkov konania, ktorí svoju účasť na pojednávaní písomne ospravedlnili.

59. Súd neuznal ako dôvodnú žalobnú námietku vytykajúcu žalovanému nezákonný postup v súvislosti s umiestnením maloletého syna žalobkyne spolu s ňou v Ú. D. Q. D. V. E.. Súd považoval za správne, vyčerpávajúce a súladné s dotknutými ustanoveniami Dohovoru o právach dieťaťa (článok 3 bod 1, článok 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa) odôvodnenie preskúmvaného rozhodnutia vzťahujúce sa na danú žalobnú námietku (strana 5, 6 odôvodnenia rozhodnutia žalovaného z 28.11.2018).

60. Stotožňujúc sa s uvedenými dôvodmi rozhodnutia k danej žalobnej námietke súd uvádza: Záujem maloletého dieťaťa ako prvoradé hľadisko pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí vyplývajúci z článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa a článku 13 Dublinského nariadenia III je nesporne prvoradým právnym kritériom pri skúmaní postupu správnych orgánov vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia. Z obsahu administratívneho spisu a odôvodnenia rozhodnutia žalovaného z 28.11.2018 vyplýva, že žalovaný sa zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života žalobkyne v zmysle článku 8 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, ako aj právnymi podmienkami možnosti odlúčenia maloletého dieťaťa žalobkyne od rodičov uvedenými v článku 9 Dohovoru o právach dieťaťa a v súlade s Ústavou SR. Správny súd sa predovšetkým plne zhoduje so záverom žalovaného, že umiestnením maloletého (narodeného XX.XX.XXXX) v jednom zariadení spoločne s jeho matkou (aj otcom) v jednom zariadení „chránil najlepšie záujmy maloletého a nepretrhol tak rodinné väzby členov tejto rodiny“. Nemožno teda vytknúť žalovanému správne orgánu

nesprávne právne posúdenie veci pri aplikácii Dohovoru o právach dieťaťa tak, ako je to namietané v bode II. správnej žaloby zo 06.12.2018. Správny súd sa v tejto súvislosti podrobne zaoberal aj všetkými východiskovými právnymi hľadiskami obsiahnutými v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Sza/12/2016 zo 14.06.2016, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobným spôsobom posudzoval otázky súvisiace s možnosťou umiestnenia maloletých detí spolu s rodičom v zariadeniach, v ktorých im je obmedzená osobná sloboda. Kľúčovým skutkovým zistením správneho súdu pre posúdenie dôvodnosti postupu žalovaného vo vzťahu k maloletému dieťaťu žalobkyne v rozhodnutí o zaistení z 28.11.2018 bola nemožnosť odlúčenia maloletého vo veľmi nízkom veku od jeho matky. Vzhľadom na ďalšie zistenia vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu (žalobkyňa bola zaistená bez dokladov totožnosti a finančných prostriedkov v Zápisnici o podaní vyjadrenia z 28.11.2018 okrem iného uviedla, že si na území SR nebude zabezpečovať žiadne ubytovanie a utečie do Nemecka a na otázku, akým spôsobom zabezpečí stravu a oblečenie pre svoje sedem mesačné dieťa uviedla že nevie a verí, že „vy nám pomôžete“) dospel žalovaný správne k záveru o nemožnosti právnej voľby alternatív zaistenia žalobkyne a jej maloletého dieťaťa podľa § 89 zákona o pobyte cudzincov. Vychádzajúc z podmienok pobytu v Ú. D. Q. D. V. H. E.O. žalovaný v rozhodnutí z 28.11.2018 podrobne špecifikoval podmienky pobytu maloletých osôb spolu s rodičmi tak, že je im zabezpečená každodenná osobná hygiena, päťkrát denne strava, pediatrická zdravotná starostlivosť a doplnková zdravotná starostlivosť Mimovládnu organizáciu Slovenská humanitárna rada (projekt SK2016 AMIF SC3.2). Tak, ako to vyplýva z bodu 9. odôvodnenia tohto rozsudku, žalovaný správny orgán sa podrobne zaoberal aj ďalšími zdravotnými a sociálnymi hľadiskami podmienok maloletých osôb v Ú. D. Q. D. V. E. týkajúce sa pobytu maloletých na čerstvom vzduchu a možnosti herných a rekreačných aktivít, v prítomnosti sociálneho pracovníka plánujúceho a regulujúceho vzdelávanie, rekreačné a herné aktivity maloletých osôb atď.. Predmetnú žalobnú námietku preto súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

61. Vychádzajúc z hore uvedených skutkových a právnych dôvodov správny súd vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Výrok o zrušení preskúmaného rozhodnutia súd oprel o ustanovenia § 191 písm. d), e) SSP. Obsahom výrokovvej časti rozsudku je aj výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala právneho postupu podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP, teda pri zrušení napadnutého rozhodnutia aj nariadenia žalovanému bezodkladne prepustiť žalobkyňu zo zaistenia.

62. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného odstrániť súdom vytkané nedostatky administratívneho rozhodnutia vyplývajúce z bodov 47.-49., 57. a vydať vo veci nové rozhodnutie.

63. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 167 a nasl. SSP tak, že žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, a to z dôvodu čiastočného úspechu v konaní v súvislosti so zrušením žalobou napadnutého administratívneho rozhodnutia.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.